

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 178/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou B., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. P. Ď., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RP/82/2011 zo 4. júla 2011 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Sž 28/2011-17 z 26. septembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. decembra 2012 doručená sťažnosť M. s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného

porušenia jej základného práva na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „rada“) č. RP/82/2011 zo 4. júla 2011 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 6 SŽ 28/2011-17 z 26. septembra 2012.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že 8. januára 2011 v čase okolo 20:45 h bol v rámci televíznej programovej služby J. odvysielaný program „Č.“ (ďalej len „program“), ktorý bol približne v čase o 22:22 h prerušený programom „P.“ (ďalej len „p.“). Na základe uvedeného jej bola 13. januára 2011 doručená výzva rady na predloženie záznamu z vysielania tohto programu a následne 12. apríla 2011 jej bolo doručené oznámenie o začatí správneho konania vo veci možného porušenia § 16 ods. 3 písm. i) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“).

Podľa vyjadrenia sťažovateľky v rámci uvedeného správneho konania rada prijala rozhodnutie č. RP/82/2011 zo 4. júla 2011 (ďalej len „rozhodnutie rady“), v ktorom konštatovala, že uvedeným konaním sa sťažovateľka dopustila porušenia § 16 ods. 3 písm. i) zákona o vysielaní a retransmisii, pretože nezabezpečila, aby sa program vo vysielaní televíznej programovej služby neprerušoval, ak citovaný zákon neustanovuje inak. Za porušenie tejto povinnosti jej bola podľa § 67 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii uložená pokuta v sume 2 000 €.

Proti rozhodnutiu rady sa sťažovateľka odvolala, pričom o odvolaní rozhodol najvyšší súd rozsudkom č. k. 6 SŽ 28/2011-17 z 26. septembra 2012 tak, že napadnuté rozhodnutie rady potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti namietala, že namiesto toho, aby ju rada vyzvala na predloženie záznamu z vysielania prijatým rozhodnutím, zaslala jej len obyčajnú výzvu.

V tejto súvislosti sťažovateľka dodala: „Sťažovateľka má za to, že vyžiadanie Záznamu z vysielania programu, bez toho, aby o tomto úkone rozhodla RVR ako kolektívny orgán vykonaním hlasovania, nie je možné považovať za postup, ktorý by zaručoval dodržanie právnej istoty sťažovateľky a rovnako tak dodržanie jej práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu...“

Sťažovateľka súčasne vyslovila názor, že nebola povinná predložiť rade uvedený záznam z vysielania ako dôkaz pre ďalšie konanie. Podľa sťažovateľky je takýto charakter donútenia neprípustný a navyše povýšený na zákon, o čom svedčí § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní a retransmisii. Sťažovateľka namietala, že tento záznam bola nútená predložiť proti svojej vôli, a tým, že záznam odmietla predložiť, len realizovala výkon svojho práva „neobviňovať samu seba“.

Sťažovateľka uviedla, že zákon o vysielaní a retransmisii počíta s tromi dôvodmi prerušenia programu, a to vysielaním reklamy, telenákupu a mimoriadneho spravodajstva. Sťažovateľka vyslovila presvedčenie, že program p. bol mimoriadnym spravodajstvom. V tomto ohľade sa nestotožnila so závermi rady, ktoré považovala za účelovo prispôbené cieľu, nedostatočne odôvodnené, nezrozumiteľné, nepreskúmateľné a nezákonné. Podľa názoru sťažovateľky odvysielaný komunikát o plese v opere spĺňal definíciu mimoriadneho spravodajstva, pretože išlo o jedinečnú a významnú spoločenskú udalosť, ku ktorej dochádza raz ročne. K uvedenému sťažovateľka dospela na základe gramatického a logického výkladu pojmu mimoriadny.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„1. Základné právo spoločnosti M. s. r. o., B., na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2) Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 6 Sž/28/2011 zo dňa 26. 9. 2012 a rozhodnutie Rady pre vysielanie

a retransmisiu zo dňa 4. 7. 2011, číslo RP/82/2011, v konaní vedenom pod spisovou značkou 242-PLO/O-2085/2011, sa zrušujú vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Rade pre vysielanie a retransmisiu na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd SR je povinný uhradiť právnemu zástupcovi sťažovateľa spoločnosti M. s. r. o., B., trovy konania podanej ústavnej sťažnosti pred Ústavným súdom SR vo výške 323,51 EUR na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich práv rozhodnutím rady vydaným v správnom konaní vedenom pod č. 242-PLO/O-2085/2011, ústavný súd sa riadil princípom subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach a preskúmavajúcich aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Z namietaného rozhodnutia rady je zrejmé, že podľa § 64 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii mala sťažovateľka možnosť proti tomuto rozhodnutiu podať na najvyššom súde opravný prostriedok. Sťažovateľka svoje právo využila a na základe podaného „*odvolania*“ rozhodnutie rady preskúmal najvyšší súd, ktorý rozsudkom č. k. 6 Sž/28/2011-17 z 26. septembra 2012 napadnuté rozhodnutie potvrdil. Z uvedeného vyplýva, že na preskúmanie rozhodnutia rady bol v prvom rade povolaný najvyšší (odvolací) súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmať rozhodnutie rady v danej veci. Odvolávajúci sa na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09).

Z totožného dôvodu ústavný súd odmietol aj tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namietala procesný postup rady v súvislosti s vyžiadaním záznamu z vysielania programu, a to formou výzvy; ako aj tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namietala, že v rámci zásady „neobviňovať samu seba“ nebola povinná rade požadovaný záznam predložiť.

Ústavný súd zistil, že tieto námietky sťažovateľka nepredostrela v rámci odvolacieho konania, ale prvýkrát ich predostrela až v sťažnosti doručenej ústavnému súde.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd pripomína, že z princípu subsidiarity limitujúceho vzťah ústavného súdu ku všeobecným súdom okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľka ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľka v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohla predniesť, avšak nepredniesla v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04).

Keďže sťažovateľka v rámci odvolacieho konania predmetnú argumentáciu neuplatnila, ale prvýkrát ju uplatnila až v rámci konania pred ústavným súdom, pridržiavajúc sa svojej judikatúry, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 26 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 6 Sž 28/2011-17 z 26. septembra 2012.

Ako už ústavný súd uviedol, predmetným rozhodnutím najvyšší súd v rámci odvolacieho konania potvrdil rozhodnutie rady vydané v správnom konaní.

Rozhodnutím rady bolo vyslovené, že sťažovateľka porušila § 16 ods. 3 písm. i) zákona o vysielaní a retransmisii, pretože nezabezpečila, aby sa program vo vysielaní televíznej programovej služby neprerušoval, ak citovaný zákon neustanovuje inak. Za porušenie tejto povinnosti jej bola podľa § 67 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii uložená pokuta v sume 2 000 €. V označenom rozhodnutí rada argumentovala tým, že program spĺňal definíciu programu, ktorý možno prerušiť. Odvolávajúc sa na znenie zákona o vysielaní a retransmisii rada konštatovala, že p., ktorými bol prerušený program, spĺňa definíciu programu, ktorý možno prerušiť, a preto ho nemožno považovať za reklamu alebo telenákup. Vzhľadom na to, že zákon o vysielaní a retransmisii neobsahuje definíciu pojmu

mimoriadne spravodajstvo, rada v súvislosti s vystihnutím podstaty tohto pojmu okrem iného uviedla: „Predmetom mimoriadneho spravodajstva sú teda také udalosti, ktoré sa stali náhle, resp. neplánovane (teda mimoriadne)... Jedná sa o informácie, ktorých odvysielanie je vo verejnom záujme a sú natoľko závažné a pre spoločnosť prínosné, že odôvodňujú mimoriadne prerušenie programu (napr. čerstvá informácia o náhlej živelnnej pohrome) a ich neskoršie odvysielanie by výraznou mierou znížilo ich hodnotu. Nakoľko však takéto prerušenie programu možno označiť za výnimočné, musí byť realizované len v nevyhnutnom čase.“ Na základe toho rada uzavrela, že program p. nebol mimoriadnym spravodajstvom ani inou zákonnou výnimkou, ktorou možno prerušiť vysielaný program, a keďže k prerušeniu programu došlo, sťažovateľka porušila § 16 ods. 3 písm. i) zákona o vysielaní a retransmisii. Za porušenie tejto povinnosti rada uložila sťažovateľke pokutu v sume 2 000 €. Uloženie pokuty odôvodnila s poukazom na § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii tým, že sťažovateľka sa uvedeného porušenia zákona dopustila potom, ako jej rozhodnutím rady č. RL/24/2010 z 13. apríla 2010, právoplatným 13. mája 2010, bola podľa § 64 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii uložená sankcia – upozornenie na porušenie zákona.

Rozhodnutie rady napadla sťažovateľka opravným prostriedkom, v ktorom dôvodila, že rozhodnutie správneho orgánu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov. Sťažovateľka predovšetkým nesúhlasila s definíciou mimoriadneho spravodajstva tak, ako tento pojem ustálila rada, a zároveň namietala uloženie pokuty poukazujúc na to, že proti rozhodnutiu rady č. RL/24/2010 z 13. apríla 2010, ktoré bolo v aktuálnom prípade podkladom na uloženie sankcie (pokuty), bola na Krajskom súde v Bratislave podaná žaloba, pričom o žalobe nebolo právoplatne rozhodnuté.

Najvyšší súd po preskúmaní rozhodnutia rady zaujal k relevantným námietkam sťažovateľky tento právny názor:

«Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou navrhovateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia daného skutkového stavu, ktorý bol podľa jeho názoru v dostatočnej miere správne zistený a na ktorý správny orgán aplikoval správne ustanovenie

vzťahujúceho sa právneho predpisu... Zistený skutkový stav nenamietal ani samotný navrhovateľ, sporným však ostal výklad ust. § 16 ods. 3 písm. i) zákona o vysielaní a retransmisii... Z obsahu odvolaním napadnutého rozhodnutia vyplýva jednak tá skutočnosť, že odporca sa dôsledne vysporiadal so všetkými aspektmi vysielaného komunikátu vo vzťahu k zneniu ust. § 35 ods. 6 citovaného zákona, z pohľadu, či sa nejedná o reklamu alebo telenákup. Keďže odporca dospel k záveru, že vysielaný komunikát P. tvoril svojím obsahom jeden uzavretý celok a tým naplnil definíciu programu podľa ust. § 3 písm. i) citovaného zákona, sa vylúčilo, že by šlo o reklamu alebo telenákup, keďže tieto sú doplnkovými vysielaniami, odporca zameral svoju pozornosť na výklad pojmu mimoriadne spravodajstvo, keďže ním možno prerušiť vysielanie na základe zákona. Absencia zákonnej definície „mimoriadneho spravodajstva“ dáva priestor na výklad orgánov aplikácie práva, kedy správny orgán tento pojem vyloží z pohľadu ústavne chránených základných zásad právneho štátu, účelu zákona, prípadne konkrétnej aplikovanej normy ako i s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu. Pri výklade tohto pojmu správny orgán nevybočil z medzi významu pripísanému synonymickým slovníkom danému slovu „mimoriadny“ a použitie ďalších kritérií pre lepšiu interpretáciu pojmu „mimoriadne spravodajstvo“ možno považovať za logický záver s ohľadom na skutkový stav ako i účel a predmet zákona o vysielaní a retransmisii, ktorého záverom je, že odvysielaný komunikát nespĺňal kritériá mimoriadneho spravodajstva, čo aj vo svojom rozhodnutí odporca podľa názoru odvolacieho súdu primerane a náležite odôvodnil...

Odvolačí súd sa ďalej nestotožnil ani s názorom navrhovateľa ohľadne straty opodstatnenia odôvodnenia o výške uloženej sankcie v odvolaním napadnutom rozhodnutí, pretože v prípade vyhovenia žalobe podanej proti rozhodnutiu o uložení sankcie upozornenie pre porušenie zákona č. RL/24/2010 zo dňa 13. 4. 2010, ktorého uloženie bolo predpokladom pre postup podľa ust. § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii sa nič nezmení na skutočnosti, že v čase uloženia sankcie pre opätovné porušenie zákona navrhovateľom skutkom, ktorý je vymedzený vo výroku odvolaním napadnutého rozhodnutia bola podmienka uvedená v ust. § 64 ods. 2 citovaného zákona, podľa ktorého pokutu rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť, splnená. V tejto

súvislosti upriamuje odvolací súd pozornosť na ust. § 250l ods. 1 v spojení s ust. § 250i ods. 1 O. s. p., podľa ktorého je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Keďže v čase jeho vydania bola navrhovateľom opakovane porušená uvedená povinnosť, nemôže súd v rámci prieskumu predmetnej veci brať na uvedenú námietku ohľad.»

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je považovaná sťažnosť za zjavne neopodstatnenú vtedy, ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľky, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04, III. ÚS 222/2012).

Z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 80/05, III. ÚS 122/2010).

Ústavný súd konštatuje, že argumentácia najvyššieho súdu obsiahnutá v odôvodnení namietaného rozhodnutia obsahuje dostatok relevantných informácií a dôvodov na jeho výrok, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie rady.

Ako je z obsahu sťažovateľkinho opravného prostriedku zrejmé, táto v ňom predostrela dve námietky, a teda nesúhlasila s definíciou rady týkajúcou sa pojmu mimoriadne spravodajstvo a zároveň namietala, že rozhodnutie rady č. RL/24/2010 z 13. apríla 2010 nemohlo byť podkladom na uloženie pokuty v tomto prípade, pretože bolo napadnuté žalobou v rámci správneho súdnictva a o tejto žalobe nebolo dosiaľ právoplatne

rozhodnuté. Podľa názoru ústavného súdu právne úvahy najvyššieho súdu týkajúce sa oboch sťažovateľkiných argumentov je potrebné považovať za odôvodnené a nevybočujúce z rámca zákonných limitov. Najvyšší súd v súvislosti s pojmom mimoriadne spravodajstvo dodal, že práve z dôvodu absencie zahrnutia tohto pojmu do zákona sa vytvoril priestor pre orgán aplikácie práva – radu, ktorá tento pojem interpretovala akceptovateľným spôsobom. Ten podľa názoru najvyššieho súdu a zároveň aj podľa názoru ústavného súdu vyústil do prijatia logického záveru, pri ktorom sa potreba ingerencie zo strany ústavného súdu javí ako zbytočná.

Aj pokiaľ ide o druhú z „*odvolacích*“ námietok sťažovateľky, a teda uloženie pokuty, podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd aj s touto otázkou dostatočne vysporiadal a zaujal k nej názor súladný s ústavou a medzinárodnými dohovormi. V tejto súvislosti najvyšší súd dodal, že v zmysle § 250l ods. 1 v spojení s § 250i ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) bol preňho rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase prijatia jeho rozhodnutia. Tento skutkový stav svedčil jednoznačne o tom, že v rozhodujúcom čase bola rozhodnutím rady č. RL/24/2010 z 13. apríla 2010 uložená sťažovateľke sankcia – upozornenie na porušenie zákona. Proti tomuto rozhodnutiu, ktoré bolo podkladom na uloženie pokuty v namietanom prípade, sa nebolo možné odvolať [§ 64 ods. 1 písm. a) a ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii]. Označené rozhodnutie však bolo preskúmateľné súdom, a to postupom podľa § 247 a násl. OSP, v rámci ktorého všeobecné súdy preskúmajú aj zákonnosť postupov a rozhodnutí správnych orgánov, proti ktorým zákon nepripúšťa opravný prostriedok, ak sa stali právoplatnými (§ 247 ods. 3 OSP). Uvedenú možnosť sťažovateľka využila a proti právoplatnému rozhodnutiu rady podala žalobu, o ktorej v čase podania odvolania nebolo právoplatne rozhodnuté. Toto zistenie však nemení nič na tom, že v čase rozhodovania najvyššieho súdu bol skutkový stav taký, že sťažovateľke bola právoplatným rozhodnutím rady č. RL/24/2010 z 13. apríla 2010 uložená sankcia – upozornenie na porušenie zákona, ktorá sa následne v správnom konaní, ktorého výsledkom bolo prijatie rozhodnutia rady č. RP/82/2011 zo 4. júla 2011, stala podkladom na uloženie pokuty, keďže sťažovateľka aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť podľa § 16 ods. 3 písm. i) zákona o vysielaní a retransmisii.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v namietanom rozsudku vychádzal zo skutkového stavu zisteného správnym orgánom, dôkladným spôsobom vysvetlil svoje myšlienkové pochody, ktoré doplnil právnymi úvahami vychádzajúcimi z relevantnej právnej úpravy a nevybočujúcimi zo zákonného rámca.

Preskúmaním rozsudku najvyššieho súdu č. k. 6 SŽ 28/2011-17 z 26. septembra 2012 ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu, ktorý by nemal oporu v zákone. Tým ústavný súd zároveň nezistil žiadne dôvody na možné vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka súčasne namietala aj porušenie jej základného práva na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 ústavy predmetným rozsudkom najvyššieho súdu. K naznačenému ústavný súd uvádza, že o prípadnom porušení tohto základného práva by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného (najvyššieho) súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprávnych princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (obdobne IV. ÚS 326/07, III. ÚS 113/09, IV. ÚS 352/09, III. ÚS 51/2011), čo sa v danom prípade podľa názoru ústavného súdu nestalo.

Uvedené skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť v tejto časti je potrebné vyhodnotiť ako zjavne neopodstatnenú, a preto ju ústavný súd už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z tohto dôvodu odmietol.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky, ktoré vyplynuli zo sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2013